

Amethyst

Dit boek wil ik graag opdragen aan enkele speciale zielen:

Mijn zusjes, die me telkens leren liefhebben
Mijn ouders, die me door het leven helpen
Mijn beschermengelen, die veel geduld hebben
De engelen in de hemel, die om de wereld huilen

Mijn vrienden, die alles weer goed maken
Mijn kennissen, die er zijn
De voorbijgangers, die glimlachen
De onbekenden, die niet beseffen dat verandering eraan komt

De eenzamen, die wensen dat ze een wolf waren
De outcasts, die later veel meer gaan bereiken
De aliens, die nog moeten komen
Het Universum dat magisch is

Dank u, lieve ziel, om te bestaan xx

Schrijver: Sying Lyna
Coverontwerp: Fotografie DF & Sying Lyna
ISBN: 9789464182941
© Sying Lyna

Liefste Wereld, liefste ziel die dit leest

Ik weet niet wat je van deze brief verwacht; misschien een afscheidsbrief, misschien een liefdesverklaring, misschien pure onnozelheden of misschien zelfs een gedichtje. Desalniettemin hoop ik dat, wanneer je dit leest, je beseft dat dit geschreven is door een twintigjarig meisje dat haar hele leven lang bestempeld is geweest als “anders” en “raar”. Ik wéét dat ik anders denk, me anders kleed, me anders voel en uitdruk en vooral dat ik anders naar de wereld kijk dan dat de meeste mensen doen. Houd dit alstublieft in gedachten.. ik kom er later op terug in één van de andere brieven. Je denkt nu waarschijnlijk: andere brieven? Ook hier volgt er later uitleg over in het tweede deel van deze enveloppe. Maar nu vlieg ik er onmiddellijk in:

Tegenwoordig zegt men constant dat we in het “nu” moeten leven. Ik vraag me dan af wat ze bedoelen met het “nu”, want als dat betekent dat we moeten genieten van een bepaald moment, terwijl dat moment zich afspeelt, dan moet ik toegeven dat dat in deze tijden quasi onmogelijk is. “Verlos jezelf van het

verleden; stress niet om de toekomst!”, nog meer van die stressvolle woorden. Het ding is: de menselijke gedachtestroom jojoet alleen tussen wat gebeurd is en wat zal gebeuren. Geloof je me niet? Wel, ik zal je een heel simpel voorbeeld geven... je zit aan tafel te eten en je begint eerst te denken aan wat je straks zult doen, bv. gaan winkelen. Dan herinner je jouw ontmoeting met die ene collega van eerder op de dag; je speelt die dialoog af in je hoofd en je stelt je verschillende taferelen voor waarin het gesprek anders verliep, spijt hebbende van elke kleine keuze die je toen hebt gemaakt. Vervolgens denk je weer aan dat winkelen, aan wat je moet kopen, aan het geld dat je zult moeten uitgeven, of, beter gezegd, niet uitgeven, aangezien je moet sparen voor die stel-dat-er-iets-gebeurt-situatie. Ten slotte vliegen je gedachten weer terug naar vorige maand, want toen had je niet goed gespaard waardoor je een week zonder geld hebt gezeten. Zie je? En hoe graag we dat ook willen negeren... het is nu eenmaal zo. Hoeveel mensen hebben zichzelf al niet huilend in slaap gewiegd, treurend om iets uit het verleden, of huilend om iets uit de toekomst? Het zit vast in de maatschappij. Hoeveel keer in ons leven krijgen we

wel niet te horen dat dingen vroeger anders waren? Waarom? Dingen waren toen wel anders, maar we moeten ons wel concentreren op de levenscondities van nu. En dat van de toekomst... tja, wat wil je dat ik daarover schrijf? Sinds kleuters gaan we naar school, wordt er van ons verwacht om constant kennis te absorberen, om praktisch vierentwintig op zeven achter ons bureau te zitten studeren zodat we later goede punten kunnen behalen, om dan wat later een papiertje met een titel te ontvangen waarmee men kan gaan werken, opdat we weeral praktisch vierentwintig op zeven achter een bureau zitten om geld te verdienen om op het einde van de maand alles betaald te kunnen hebben, en om wat er rest (als er al dan niet iets rest) te kunnen sparen, zodat we, wanneer we wel de tijd en de middelen hebben, maar niet de meest optimale condities, als gepensioneerden een rusthuis kunnen betalen om lekker vierentwintig op zeven in onze luie zetel te zitten, denkende aan al de leuke dingen die we eindelijk allemaal kunnen doen, bedenkend dat het nu niet gaat, want we kunnen nog amper glimlachen zonder dat dat vals gebit uit ons mond valt, betreurend dat we al die dingen niet

hebben gedaan toen we de kans er wel voor hadden, namelijk als een jong mens.

Is dat wel leven?

“Accepteer het; ’t leven is hard, maar het kan niet worden veranderd.”

Kan dat effectief niet?

Nu, ik ga eerlijk zijn: ook ik ben hier aan schuldig. Ik ben nu éénmaal mens, hoe graag ik het ook anders zou willen, en wat ons, de mensheid, zagezegd “beter” zou maken dan het dierenrijk, is het feit dat we ons kunnen kwellen met het spiraal van het verleden en dat we ons kunnen verliezen in het doolhof van de toekomst. Dieren leven dus van dag tot dag en dat maakt ze daarom niet tot mens. Is dit “talent” wel een voordeel? Maakt dat ons inderdaad slimmer en superieur? Want diezelfde dieren, die het misdaad van “carpe diem” begaan, lijken toch veel gelukkiger. Zij lijden aanzienlijk veel minder aan burn-outs en bore-outs en anxiety en depressie. Ook de weinige mensen die écht de dag plukken, waarvoor

ze veel kritiek krijgen trouwens, schijnen blijer, gezonder, stralender te zijn. Zoals ik al zei, ook ik ben hieraan schuldig, want het is er in gestampt sinds kleins af aan. Belangrijk is echter het doorhebben... fouten kunnen pas verbeterd worden als ze gehoord, gezien, gevoeld, geproefd zijn. Ik hoop dat je door deze brief, als je die al dan niet gelezen hebt, je zintuigen écht leert te gebruiken; de zichtbare en de onzichtbare.

Sorry dat ik zo doordraaf. Sorry dat ik juist overkwam als een strenge juf die je de les probeert te lezen. Sorry dat ik überhaupt jouw tijd heb afgenomen.

Ik hoop dat je de andere brieven ook te lezen krijgt. Na het lezen van de instructies van dit “spel”, zal een avontuur op je wachten. Nieuwe vrienden, nieuwe kansen, nieuwe lachen. Althans, dat wens ik je toe. Ik kan niets beloven.

Dank u, lieve ziel, om tot zo ver te lezen!

Ik wens je oprecht veel succes en liefde!

- Amethyst Maeve x

Proloog

1 juli 1999

“Uhm, Lazuli, ik heb m’n ma hier aan de telefoon... wat moet ik zeggen?”, Luís, een Nicaraguaans dokter, was in paniek. Zijn echtgenote meende te voelen dat hun baby’tje er eindelijk aankwam en zijn moeder moest natuurlijk weer bellen. Ze wou per se weten hoe dat ze hun kindje wouden noemen.

“Weet ik veel?! Ik ben hier wel aan het bevallen!”

“Oké, ik verzin wel...”

“Zeg haar gewoon dat ik mijn dochtertje NIET Petronila ga noemen!” Luís zuchtte. Lazuli kwam uit België en kon helaas geen woord Spaans spreken; alleen Nederlands en Engels. Zijn mama, aan de andere kant, kon enkel Spaans. “Madre, Lazuli dijo que no le quiere poner el nombre Petronila a su hija.” Hij hield de telefoon weer wat verder van zich af om de volume wat te dempen. Zelfs op deze afstand vond hij haar nog luid klinken.

“Ze vraagt wat de opties zijn?”

“Luís, ik heb haar al tienduizenden keer uitgelegd dat het in mijn familie de traditie is om de oudste dochter naar een edelsteen te benoemen. Als ik dat niet doe, stel ik mijn over-over-over-grootmoeder Crystal teleur. Wil ze serieus de doden beledigen?”

Luís zuchtte weer.

Mensen konden zo chagrijnig zijn voor een ingreep.

“Ze snapt het... maar ze wil het nog steeds weten.”

“Ik ben godver- aan het bevallen! Ik verzin wel een naam ter plekke, oké? Zeg haar gewoon dat de naam zeker gaat beginnen met een klinker.”

Luís knikte. Zijn partner had het al duidelijk gemaakt: ze wou met rust gelaten worden. Misschien moest hij haar een chocolaatje brengen?

“Mamá, ¡aún no lo sabe! Ahorita no puede cont-“

Hij kreeg de kans niet om zijn zin af te maken, want zijn moeder had al opgehangen. Luís voelde zich slecht. Nee, hij voelde zich vooral nutteloos. Als neus-keel-oor-arts mocht hij niet helpen met de bevalling. ‘Laat dat maar aan de gynaecologen over!’, hadden ze gezegd. Hij mocht wel toekijken... dat was al iets, aangezien niet alle echtgenoten mochten toekijken. Maar ja, hij moest voor tolk spelen, want vele mensen in Latijns-Amerika kenden amper Engels,

laat staan Nederlands. Waarom was hij ook alweer getrouwd met iemand van een ander land? Hij kende haar eigenlijk amper. Maar hij hield van Lazuli, toch? Ach ja, het was nu al te laat. Hun kind kon er ieder moment zijn.

Alles en iedereen was al in actie geschoten. Lazuli kon eindelijk haar laatste duwtjes geven om de ziel in haar het licht te schenken. Iedereen schreeuwde dingen naar haar toe, maar ze kon alleen maar haar lieve Luís horen. Zijn zachte, lage stem werkte bij haar in als een slaappil. Plots ging alles in slow motion. De baby, haar meisje, was er eindelijk. Lazuli was kapot. Toch voelde ze zich voor enkele seconden opgelucht, totdat ze de commotie rond haar zag. Allemaal bezorgde gezichten. Schaduwen. Ze leek zichzelf te verliezen. Twee seconden gingen nog eens voorbij, maar een zwart gat bleef achter. Ze bevond zich ergens anders. Een mooie tuin. Een oude man op een bankje. Een paars bankje. “Uhm, sorry, maar waar ben ik?”, vroeg ze. De man keek op en glimlachte. Ze wist dat alles goed zou komen. De man verdween en plots zat Lazuli weer in haar lichaam.

Haar echtgenoot zat haar betraand aan te kijken. Hij leek iets vast te houden. “Wat is er gebeurd?”, vroeg ze uiteindelijk met een zwakke stem.

“We waren je kwijt. Je hart klopte niet meer. Maar je leeft nog, hier...”, fluisterde hij gelukkig, “zeg eens hallo aan onze mooie prinsesa.”

Lazuli beseftte dat ze haar beschermengel had ontmoet. Ze keek dan naar hun baby en glimlachte: wat was ze toch mooi! Ze voelde de hand van Luís haar arm strelen. “Hallo, lieve Amethyst. Welkom op deze wereld!, zei ze trots.

Luís hapte naar adem en fluisterde toen: “Amethyst Marena Everen.”

Hey!

“OMG. Hey. Ik ben het, Amethyst. Weet je nog? Oh my God, oh my God, oh my God. Het is zo lang geleden! Ben jij het echt? Nee. Wacht. Dit is sowieso een droom, hé.

Haha, jup. Ik ben inderdaad geen haar veranderd. Maar jij ook niet zie ik! Maar nee, serieus, hoe gaat het met je? Hmm. Tja, haha, alles komt altijd goed, nietwaar? Sorry, ik ben nogal nerveus. Nee, nee, het ligt niet aan jou! Dit is gewoon... uhm, nogal, uhm... wat awkward. Vind je niet? Niet een beetje? Als jij het zegt, hihi.

Ik zie dat je vooral bredere schouders hebt. Wow, dat had ik niet verwacht. Ik heb me jou eigenlijk voor altijd zo dun voorgesteld. Het verbaast me dus. Oh, sorry, dat was niet beledigend bedoeld! Ik herinner gewoon nog hoe je altijd panikeerde over je figuur.

Ach ja, ik heb je echt gemist. Maar dan ook echt, écht gemist. Eerlijk gezegd was het nooit in me opgekomen dat we elkaar misschien nog ooit zouden

tegenkomen. Het is zo lang geleden. Ja, sorry, dat heb ik al gezegd. Ik val in herhaling...

Het is hier zo mooi. Té mooi om op aarde te bestaan. Ze hebben het hier wel leuk ingericht. Goede locatie, prachtige kleuren, etc. Ik had nooit gedacht jou hier tegen te komen. Alhoewel... misschien had ik het stiekem toch wel wat gehoopt. "Niets is toeval", dat zei die ene leerkracht altijd graag. Weet je nog? Weet je, ik heb de laatste tijd héél veel aan jou zitten denken. Misschien hebben we onze telepathie nog altijd behouden, na al die jaren tijd. Zo bizar, haha. Damn, ik ben echt nerveus.

Ze zeggen dat niets of niemand de band tussen twee personen kan verbreken. Ik denk van wel. Ik wéét het gewoon zeker. Nee, nee, ik ben niet pessimistisch. Ik heb gewoon veel geleerd. Een voorbeeld? Tja, dat... uhmm... dat sommige mensen dus denken dat ze geboren werden om onzichtbaar te zijn, bijvoorbeeld. Maar dat is niet zo. Niemand verdient het om onzichtbaar te zijn. We worden gewoon sinds kleins af aan geleerd om weer één uit duizenden te zijn.

Wacht. Dat was niet duidelijk. Ik bedoel dat we onze hele leven lang, beter gezegd: onze hele kindertijd, onze jeugd, worden voorbereid om, uhm.... zoals een paraplu te zijn. Aan de buitenkant zijn sommigen gelijkaardig, of juist totaal “anders”. Ons “doel” is toch hetzelfde. Alle paraplu's houden de regen tegen, of de zon, als het gaat over een parasol. Wij worden allemaal gemaakt om te werken; om centjes te verdienen; om later, wanneer ons levenssap bijna helemaal is weggevoerd, met ons pensioentje, accent op de “-tje”, eindelijk vrij te zijn. Eindelijk kunnen doen wat we willen.

Oké, ik overdrijf misschien wat.

Nu ben ik nog te jong, maar dat is eigenlijk een van de redenen waarom ik later geen eigen kinderen wil. Geen enkel ziel verdient het om constant zo te leven. Ik zou ze adopteren; zo veel kindjes zonder liefde pfff.

Sorry, haha, nu doe ik het weer, dat overdrijven. Ik kan er niets aan doen. Ugh sorry... Jij zit hier weer, zoals vroeger, naar mij te luisteren, terwijl je zelf amper de kans krijgt om iets te zeggen. Ik ben echt zo

egoïstisch. Altijd al geweest. Nee, ik ben niet hard voor mezelf. Ik zie het in andermans ogen; de afgunst. Waarom vertel jij niet een keer wat?

Wacht, wat? Dat was niet het antwoord waarop ik had gehoopt. Uhm... het is nu denk ik... ik weet niet zeker of mijn horloge wel nog werkt... wacht, hé... oh, jup, blijkbaar wel!!!...

Chips! Is het al zo laat?! Oh my God, tijd vliegt écht snel voorbij, man. Niet normaal. Oh nee, nee, nee. Ik ga sowieso te laat zijn. Zouden ze zich zorgen maken? Om mij? Pfff, nee, waarom zouden ze!

Sorry, sorry, sorry, sorry. Ik moet echt dringend weg. Het was fijn om je weer te zien! Het ga je goed en... hopelijk weer tot binnenkort!

Jup, ga ik doen hoor. No problem, don't worry.

Wacht... ha, langs waar is het? Oh, thanks. Love you! Ja, jaaaaa, luchtkusje! Doe!

#1

2011

Luís en Lazuli zaten het eten klaarmaken terwijl de kleine Amethyst, ondertussen al bijna twaalf jaar oud, in hun bibliotheek zat te lezen. De laatste jaren waren ze elkaar eigenlijk wat ontgroeid, wat zich uitte in meningsverschillen, ruzies en het voortdurend negeren van elkaar. Deze dag was echter goed gestart. Amethyst was het ondertussen gewoon zichzelf in de bib op te sluiten om wat te lezen. Ze had wel vele vriendjes op school, maar in de weekends was het haar niet toegelaten om alleen op straat te komen. Als er één ding was waarover Lazuli en Luís het eens waren, dan was het wel het feit dat de Nicaraguaanse straten té gevaarlijk waren voor een jong meisje.

“Wil je me alsjeblieft even de sla doorgeven, Luís?”

“Tuurlijk... Hier.”

“Trouwens, wordt het niet eens tijd dat we Amethyst wat Engels beginnen aan te leren? Ik bedoel... op school leert ze amper iets. Als we naar België waren gegaan, dan had ze nu al zeker wat Frans gehad.”

“Wat wil je daarmee zeggen? Dat het schoolsysteem hier op niets trekt? Zoals al het andere hier?”

“Wel ja, alles trekt hier ook op niets. Wat kan men anders verwachten van een derdewereldland ? We waren gewoon beter direct naar België gegaan. Daar zou ze zelfs betere wetenschappen gehad hebben!”

“Lazuli, alstublieft. Mijn land is géén derdewereldland! Beledig je mijn land, dan beledig je mijn voorouders, en dus ook mij!”

“Jezus! Ik zeg gewoon feiten.”

“Feiten? Feiten!? Jouw land mag misschien supergoed onderwijs hebben, maar de mensen hier zijn gelukkiger.”

“Ik ben niet gelukkig! En ik woon hier toch ook?”

“Weet je hoe dat komt? Omdat je noch de taal, noch de cultuur, noch de gewoontes van hier jezelf hebt eigen gemaakt! Je blijft maar met je eigen westerse mentaliteit leven. Je hebt hier geen vrienden, omdat je letterlijk maar vijf woordjes Spaans kan. Wees nog blij dat je je werk als rechter hebt kunnen behouden. Waren we naar België geweest, dan had ik mijn beroep niet kunnen uitoefenen omdat “het niveau van mijn diploma niet staat met jullie niveau”. Jullie denken echt dat jullie alles zijn.”

Lazuli schonk haar partner een dodelijk blik en sneed de sla met zoveel woede, dat het té fijn gesneden was.

“Luís, haal Amethyst erbij. Het eten is klaar.”

Luís was ondertussen de trappen opgegaan en betrad de bibliotheek. “Hija, la comida está lista.” Hij hoorde hoe ze zuchtte, recht stond en haar boek teruglegde. Uiteindelijk kwam een meisje met kort zwart haar tevoorschijn. “Dank u, papá.” Een paar wijze, grijze ogen keken hem aan. Amethyst kon wel Spaans spreken, maar aangezien ze anders amper de kans zou krijgen om Nederlands te spreken, hebben ze thuis afgesproken dat Luís Spaans tegen haar zou spreken, Lazuli Nederlands en Amethyst zou altijd in het Nederlands antwoorden. Wanneer Lazuli er niet was, iets wat zelden gebeurde, spraken Amethyst en haar vader gewoon in het Spaans onder elkaar. Echt alles wat ze deden, was voor Amethyst. Beiden zouden hun geluk voor haar opgeven. Zij wist dit best ook wel, vermoedde Luís. Hij kon zien hoe hun ruzies haar beïnvloedden. Ze leek de wereld op haar schouders te dragen. “Waarom kijk je zo raar naar me, papá?”

“Nada, Amethyst.” Niets.

Amethyst zat met haar ouders aan tafel. Ze kon overduidelijk aan de spanning voelen dat ze weer over een of ander dom onderwerp hadden gediscussieerd. Ze keek daarom maar naar haar bord en ze prikte wat in haar eten.

“Amethyst, speel eens niet met het eten”, zei haar moeder uiteindelijk na een lange stilte. Ze voelde hoe haar vader zich naar haar omdraaide. Snel knikte ze gehoorzaamend en haar beide ouders keken weer naar elkaar. Ondanks het feit dat Amethyst naar beneden zat te staren, kon ze de onzichtbare pistoolschoten horen. Haar ouders waren allang dood, althans figuurlijk. Het enige wat ze kon doen, was snel haar eten inslikken.

De bibliotheek was haar enige toevlucht. Het was hier meestal rustig, waardoor Amethyst op haar gemak kon lezen. Er was echt een hele gamma om uit te kiezen: de medische boeken van haar vader, de romans die haar moeder graag las, maar ook, wat ze het liefst van al las, hele collecties comics. Er was niets leuker dan zichzelf te verliezen in een totaal andere wereld waarin superhelden het kwaad verdreven. Een beetje muziek op en haar dag kon niet

kapot. Amethyst had enkele jaren muziekles gevolgd en samen met haar beste vrienden, had ze afgesproken om samen later een band op te starten. Goh, wat zou ze een moord plegen om ooit eens op een podium te kunnen staan. De andere kinderen op school vonden dat ze ervoor moesten gaan. Met trots kon ze zeggen dat ze “populair” was, maar Amethyst wist dat ze binnenkort haar vrienden vaarwel zou moeten zeggen. Ze was er bijna zeker van dat haar ouders zouden scheiden, waardoor ze met haar moeder mee zou moeten naar België. Haar ouders zaten de laatste tijd meer en meer te ruziën en zelfs haar muziek hield het geschreeuw niet tegen. “Zolang er maar boeken zijn”, dacht Amethyst, “zolang er maar woorden en muzieknoten bestaan, ben ik blij. Niemand kan dat van mij afpakken.”

En zoals voorspeld hadden de ruzies van haar ouders een hoogtepunt bereikt. Een jaar later besloten Luís en Lazuli om hun relatie te beëindigen. Ze tekenden beiden het scheidingscontract en lieten Amethyst haar koffers pakken. “No te preocupés, mijá”, zei haar vader, “a los dieciocho podrás escoger con quién vivir.” Ja, geen zorgen. Tot haar achttiende zou ze